

Ти мовчиш. Чорний віск...

Маріанна Кіяновська

Ти мовчиш. Чорний віск. Ніч тече попід віями нам.
Атавізм, божевілья: я знову втікати в нетрі,
Де дерева не ті, де з горіха хтось вилущить храм.
Там єдина свіча — нагла смерть для безумної нетлі.
Чорні голови наші — сумні, покайні, лихі.
На дровітнях птахи — пустотливі і майже незрячі.
На рапірах — впольовані в пущах глухих дітлахи:
Хтось сміється, хтось плаче, хтось скаржить про кривди дитячі.
Дай долоню свою. Хай наважуся взяти її —
Притулити до лона, гарячого, наче пустеля.
Ти мене не чекаєш. А в юних садах солов'ї
В узголів'я закоханим зорі перкалеві стелять.